

TÜRK DENİZCİLERİ

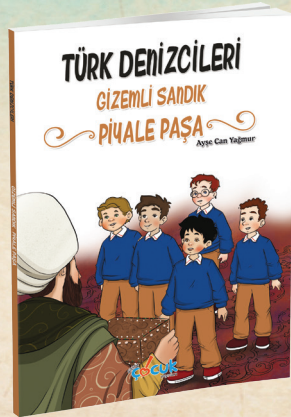
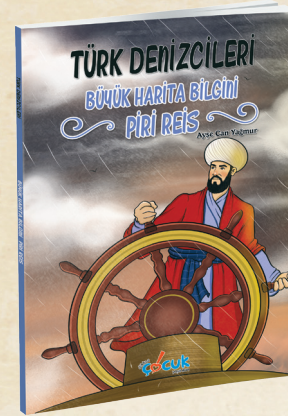
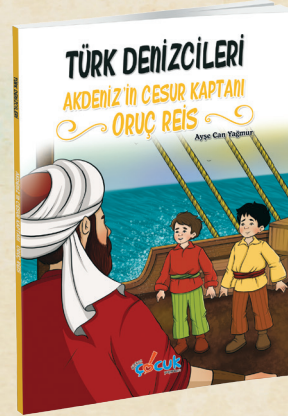
Zamanda gizemli bir yolculuğa çıkmaya var mısınız?

On yaşındaki kahramanımız Korcan, zamanda yolculuk yapmanın formülünü buluyor ve türlü maceralara atılıyor. Siz de onunla birlikte zamanda yolculuk yapabilirsiniz. Nasıl mı? Elbette ki elinizdeki kitap sayesinde. Her kitabın bir zaman makinesi olabileceğini biliyor muydunuz? İşte size zamanda yolculuk yapmak için harika bir fırsat.

Korcan ile birlikte heyecanlı maceralara atılacak, geçmişte yaşamış büyük denizcilerin gemilerine konuk olacaksınız. Her kitapta birbirinden farklı, türlü türlü olaylarla karşılaşan Korcan ve arkadaşları ile birlikte çok ama çok eğlenmek istiyorsanız zaman gemisinin satırlarına göz atmanın vakti geldi demektir. Dostluğu, azimle çalışmayı, pes etmemeyi, mücadele etmeyi, yardımseverliği ve cesareti bulabileceğiniz bu maceraların içinde gizemli olaylarla da karşılaşacaksınız.

Metal Kutu

13,5 x 19,5 cm ebat
Her biri 72 Sayfa
1. hamur kâğıt
Renkli, resimli

KAZANIMLARIMIZ

- ⇒ Özgüven kazanır.
- ⇒ Hayal gücü gelişir.
- ⇒ Tarih bilinci gelişir.
- ⇒ Sorumluluklarını fark eder.
- ⇒ Kelime hazinesi zenginleşir.
- ⇒ Sözlü-yazılı ifade gücü gelişir.
- ⇒ Birlikte hareket etmeyi öğrenir.
- ⇒ Paylaşmayı ve yardımlaşmayı öğrenir.
- ⇒ Okuduğunu anlar, metinden hareketle soruları cevaplar.
- ⇒ Metindeki gerçek, mecaz ve terim anlamlı sözcükleri ayırt eder.
- ⇒ Bağlamdan yararlanarak bilmediği kelimelerin anlamlarını tahmin eder.
- ⇒ Tarihe ve tarihi kişiliklerin yaşamlarına ilgi duyar.
- ⇒ Türk denizciliğinin gelişimini öğrenir.
- ⇒ Piri Reis, Çaka Bey, Barbaros Hayrettin Paşa gibi büyük Türk denizcilerinin hayatları hakkında bilgi sahibi olur.
- ⇒ Geçmişten bugüne ahlaki ve kültürel değerlerimiz vurgulanan eser, tarihi kişiliklerin örnekliğiyle okura bu değerleri benimsetmeyi hedefler.
- ⇒ Geçmiş dönemlerdeki yaşam ile bugünü karşılaştırır.
- ⇒ Yeni kelimeler ile kelime dağarcığını geliştirir.
- ⇒ İki kavram arasında ilişki kurabilir.

TÜRK DENİZCİLERİ
ZAMANDA YOLCULUK
ÇAKA BEY

DİKKAT ÇOCUK YAYINLARI ÇOCUK EDEBİYATI

TÜRK DENİZCİLERİ

ZAMANDA YOLCULUK - ÇAKA BEY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Hesna KORKMAZ

YAZAR
Ayşe Can YAĞMUR

EDİTÖR
Nazım Hikmet KOÇAK

REDAKSİYON
Şerife TEZ

RESİMLEYEN
Halime Nur SEVİM

GRAFİK TASARIM
Refika Nur TUNCA

KAPAK TASARIM
Refika Nur TUNCA

YAYINCI SERTİFİKA NO: 42200

ISBN: 978-625-7122-20-7

BASKI: Güngörlü Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 49889

Meclis Mah. Derviş Sok. No:38/1 34785 Sancaktepe / İSTANBUL
Tel: 0 216 912 21 22 Fax: 0 216 313 86 50
www.dikkatcocukyayinlari.com iletisim@dikkatcocukyayinlari.com

Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
Dikkat Çocuk Yayınları'na aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

“Merhaba, ben Korcan. Hayır canım, korsan değil Korcan! Korsan kıyafeti giydiğime bakmayın; denizleri, denizcileri, korsanları çok merak ettiğim için giydim bu kostümü. **Gelmiş geçmiş en iyi denizcileri araştırıyorum.** Bu keşifte bana kuşum Tarcan da eşlik ediyor. Aldırmayın küçük görüldüğüne, çok **maharetli** bir kuştur; beş farklı dil konuşabilir. İnanmazsan konuşsun. Konuş bakayım Tarcan. “Hav hav, miyav, cik cik, meeee, ne gülüyon gülmeeee!” Benimle sıra dışı bir maceraya atılmaya var mısın? **Haydi, gel seninle unutulmaz bir zaman yolculuğu yapalım. Nasıl mı? Zaman makinesi ile tabii ki. Zaman makinesi mi nerede? İşte tam burada: Kütüphanede.** Zaten bütün macera kütüphanede okuduğum bir kitapla başladı. Sen de benim gibi meraklıysan, haydi gel. Zamanda yolculuk başlıyoooooorr!”

Maharet: Beceri.

Korcan, her zamanki gibi kütüphanede araştırma yapıyordu. Kütüphanede vakit geçirmeyi, çeşit çeşit kitapları okumayı ve araştırmayı çok severdi. Böyle zamanlarda onu hayrete düşürecek ya da heyecanlandıracak bilgilerle çok karşılaştığı için kütüphanedeki farklı kitapları sık sık incelerdi. Bu kez de en sevdiği konu olan denizciler ve korsanlar hakkında araştırma yapıyordu. Hep büyük bir denizci ya da korkusuz bir korsanla karşılaşmayı hayal ederdi. **Büyüdüğünde Türk Deniz Kuvvetlerine girip denizci asker olmayı istiyordu.** Bunun için şimdiden denizcilikle alakalı araştırmalar yapıyor bilgiler topluyor, kitaplar okuyordu. Her okuduğu kitap, onun bir gemide yaşama isteğini daha çok artırıyordu.

Bu kez geçenlerde merak ettiği bir sorunun cevabını bulmak için gelmişti kütüphaneye. **İlk Türk denizcisi kimdi? Kütüphaneler aklındaki sorulara daima cevap verirdi. Korcan, aradığı sorunun cevabını tam da umduğu gibi bulmuştu: Çaka Bey.**

Onun hayatını okumak Korcan'ı çok heyecanlandırmıştı. O; fetihler, savaşlar gibi denizcilik tarihine damgasını vuran hamleleri ile muhteşem bir denizciydi. Akdeniz ve Ege'yi koruyan; İzmir'i, Çanakkale'yi, Sakız adası ile Midilli adasını fetheden korkusuz bir kaptandı. (Sakız Adası dedim diye gülmeyin canımım. Bildiğimiz ağızda çiğnenen sakız değil ya. İzmir'e oldukça yakın pek sevimli bir adadan bahsediyorum. Ha bu arada, Midilli de at değil. Ama tamam, kabul. Adaların isimleri çok komik.)

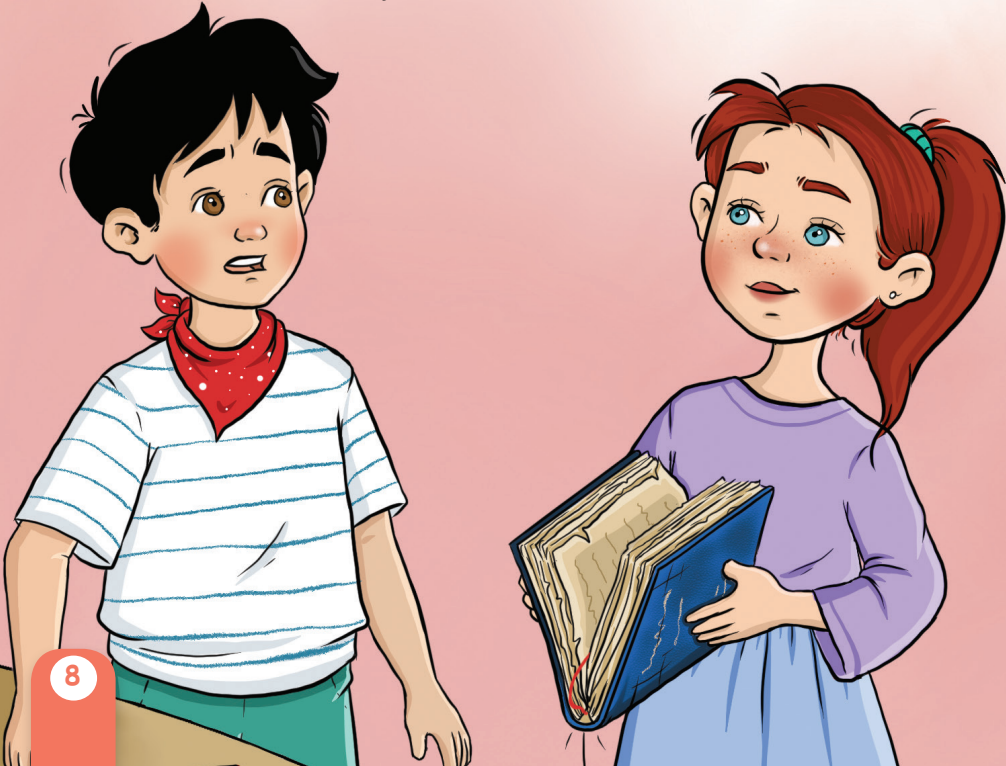
Korcan, Çaka Bey'in yaşamına dair bulduğu bilgileri hayretler içinde okudu. **1081 yılında ilk Türk donanmasını kurmuştu. Bu yüzden 1081 yılı Türk Deniz Kuvvetlerinin kuruluş yılı olarak kabul ediliyordu.** Korcan da Türk Deniz Kuvvetlerinde bir asker olmayı istediğinden, bu bilgiyi hiç unutmamak üzere aklının bir köşesine yazdı. Bir yandan da hayaller kurmaya başladı. Acaba böyle başarılarla imza atan Çaka Bey, nasıl bir görünüme sahipti? Tipi, boyu, posu, karakteri nasıldı?

“Keşke Çaka Bey'in zamanına gidip onun yanında bulunabilme ve gemisinde çalışabilme şansım olsaydı.” diye iç geçirdi.

Sonra diğer Türk denizcilerini de merak ettiği için onların hayatlarını da araştırmaya koyuldu. Raflardan çeşit çeşit eski kitaplar çıkarıyor, bir onu bir bunu okuyordu. Kitaplara öyle bir gömülmüştü ki, kendisiyle birlikte kütüphaneye gelen arkadaşı Mercan'ın sesini duymuyordu bile. Genelde böyle olurdu. Korcan kitap okumaya daldığı zaman etraftaki her şeyi unuturdu. Hatta bir seferinde heyecanlı bir deniz serüveni okurken, **“Yelkenler fo-raaa!...”** diye bağırmıştı. Tabi sessiz kütüphanede bir anda yankılanan bu ses yüzünden herkes Korcan'a bakmıştı. Korcan öylesine utanmıştı ki evde okumak üzere kitabı alelacele alıp kütüphaneden çıkmıştı. İşte yine aynı oluyordu.

Fora: Yelkenleri açtırmak için verilen komut.

Mercan birkaç dakikadır seslenerek Korcan'ı bu dünyaya çağırıyordu. Anlaşılan Korcan gittiği denizciler diyarında olmaktan gayet memnundu ki Mercan'ı duymamakta ısrar ediyordu. En sonunda Mercan, Korcan'ın önündeki kitabı alıp kapattı. Kitap oldukça eski, yaprakları sararmış, kalın mı kalın Osmanlı denizcilerine ait bilgileri içeren bir kitaptı. Nihayet Korcan bu dünyaya geri dönmüştü. Şaşkınlıkla bir Mercan'a bir de elindeki kalın kitaba baktı. Tam o anda kitabın arasından bir kâğıt parçası düştü. Bu kâğıt, kitabın yapraklarından daha sarıydı. Belli ki çok daha eskiydi.

Korcan düşen kâğıt parçasını kitaba ait sanıp,

“Yaptığını beğendin mi Mercan? Kitabın sayfasını düşürdün, bir kitaba asla zarar vermemelisin!” derken yere düşen

kâğıdı alıp baktı. Hayır, bu kitaba ait bir sayfa değildi. Görünüşe bakılırsa çok daha eski olmalıydı. Korcan buldukları kâğıdın heyecanı içindeydi. Gözleri merakla parlıyordu.

Mercan’a dönüp, “Bu gizemli kâğıt da ne?” diye sordu.

Mercan da meraklanmıştı.

“Haydi, açsana görelim neymiş.” dedi.

Korcan çok hassas davranarak katlanmış kâğıdı yavaşça açtı. Üzerinde tuhaf şekiller ve çizimlerle birlikte yazılar vardı. Osmanlıca yazılar ve sayılar sayfadaki çizimlere ait bazı bölümleri işaret ediyordu. Korcan ve Mercan birbirlerine baktılar. İkisinin de kâğıtta ne anlatıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Mercan üzerindeki yazıların Osmanlıca olduğunu görünce önerisini sundu.

“Bu yazıları bizim okumamız imkânsız Korcan. Bence biz bu kâğıdı ablama gösterelim. Biliyorsun Türk Dili Edebiyatı okuduğu için Osmanlıca biliyor. Bence o bize bulduğumuz sayfanın ne ile ilgili olduğunu söyleyebilir.”

Mercan haklıydı. En iyisi kütüphanede tez araştırması yapan ablası İnci’ye sayfayı göstermek ve okumasını rica etmektir. İki çocuk içleri heyecandan kıpır kıpır, gözleri merakla ışıldayarak İnci’nin çalıştığı bölüme koştular. İnci önce çocukların elindeki bu gizemli kâğıdı dikkatle inceledi. Gördükleri karşısında hayrete düşmüştü. Çünkü bu sayfa İnci’nin anladığına göre çok değerli bilgiler içeriyordu. Okudukça şaşkınlığı ve heyecanı arttı. En sonunda gözlerini kocaman açarak sordu:

“Çocuklar nereden buldunuz bunu?”

Korcan ve Mercan olanları İnci’ye bir çırpıda anlattılar. İkisi de sabırsızlıkla bulduklarının ne olduğunu açıklamasını bekliyorlardı.

İnci çocuklara dönerek, **“Bu bir hazine! Çocuklar siz bir hazine bulmuşsunuz.”** dedi.

Mercan ve Korcan bunu duyunca çeşit çeşit hazineler hayal etmeye başladı.

Korcan, “Ne yani yoksa korsanlara ait bir hazine adasının haritası mı bu?” diye sordu.

İnci, Korcan’a gülererek yanıt verdi. “Hayır, hazine dediysem hazine değerinde bilgiler içeriyor demek istemiştim. Burada bir zaman makinesinin nasıl yapılacağına dair teknik bilgiler, çizimler ve detaylar var. Daha önce hiç bilinmeyen bir çalışma bu. Kime ait olduğu ise maalesef yazmıyor. Ama kâğıdın haline bakılırsa oldukça eski.”

Korcan ve Mercan hayallerindeki gibi bir hazine olmadığını anlayınca biraz **hayıflandılar**. Ama bir zaman makinesi de muhteşem ve fantastik bir macera demekti. İnci, çocuklara sayfa üzerindeki bazı bölümleri gösterdi.

“Bakın şu koyu siyah ile yazılan bölümde bu belgenin çok gizli olduğu yazıyor. Şu kırmızı yazılan kısımda ise bu belgeyi bulanın içindeki bilgileri derhal hayata geçirmek için çalışmalara başlaması gerektiği belirtilmiş: **"Bu belgeyi bulan kişinin tez zamanda çalışmalara başlaması, üzerine düşen bir görevdir."**

İnci, bütün belgeyi okuduktan sonra düşüncelerini belirtti.

“Çok enteresan ve gizemli bir işin içinde olduğumuzu düşünüyorum çocuklar. Madem bu zaman teorisini biz bulduk, hayata geçirmek de bizim görevimiz. Bugüne kadar kimsenin bulamamış olmasını aklım almıyor. Bu son derece ilginç.”

Hayıflanmak: Acınmak, üzölmek, yerinmek, esef etmek.

Mercan biraz düşünceli sordu.

“İyi ama İnci abla biz bu zaman makinesini yapamayız ki.”

“Evet canım biz yapamayız ama bir mühendis yapabilir. Mesela Korcan’ın abisi.”

Korcan hevesli hevesli söze karıştı.

“Evet evet, benim abim mühendis, o yapabilir.”

Hep birlikte buldukları bu değerli kâğıdı kütüphaneye görevlisine götürdüler ve alıp alamayacaklarını sordular. İzin çıkınca da Korcan’ın abisi Emre’nin yanına koştular.

Emre deneyimli bir mühendisti. Korcan, Mercan ve İnci onun yanına geldiğinde yeni bir proje üzerinde çalışıyordu. Çocukların ve İnci’nin heyecanlı halleri Emre’yi de meraklandırdı. Ellerindeki sayfayı inceleyip, İnci’nin okuduklarını dinlediğinde ise tarifi imkânsız bir coşkuya kapıldı.

“Bu muhteşem bir şey!” diye bağırdı elinde olmadan. “Çocuklar siz harika bir bilgi bulmuşsunuz. Bununla zaman teoremini çözerek bir zaman makinesi yapabilmek mümkün. İşte şu sayfada her şey yazıyor. Bu sayfadaki bilgileri bugünün teknolojisiyle ve bilgisiyle buluşturduk mu, zamanlar arasında gezinebiliriz demektir.”

Emre sevinçten ne yapacağını şaşırılmıştı. Bir o yana bir bu yana volta atarken bir yandan da düşünüyordu. Kendi kendine hesaplamalar yapıyor, bu bilgileri en iyi şekilde değerlendirmenin yollarını arıyordu. Çocuklar neredeyse yarım saat onu bu halde çit çıkarmadan izlediler. Nihayet Emre durdu, çocuklara ve İnci’ye döndü.

“Hemen bugün bu makineyi yapmaya başlıyoruz. Bunu yapabilecek nitelikli ekibi şimdi ayarlıyorum.” diyerek telefonla konuşmaya başladı.

Korcan, **“Dileğim kabul oldu, dileğim kabul oldu. Zaman makinesi sayesinde Çaka Bey’in zamanına gidebileceğim.”** derken içi içine sığmıyordu. İnci biraz tereddütlüydü.

Emre’ye dönüp, “Acaba zaman makinesi gerçekten yapılabilecek bir şey mi? Bunu yapabilmek mümkün mü? Bana sadece bir hayalmiş gibi geliyor.”

Emre elindeki telefonu bir kanara bırakıp cevap verdi. “Elbette mümkün, bunun için gereken bütün bilgiler avcumun içinde. Üstelik bugün kullandığımız bütün teknolojik aletler bir zamanlar hayaldi ama şimdi gerçek. Hem düşünsene, bugün kullandığımız aletleri geçmişteki insanlara anlatsak hepsi bize çıldırmış gözüyle bakardı ama şimdi bizler bu çılgın hayali yaşıyoruz. **Her hayali gerçekleştirmek için birkaç çılgın yeterli.”**

Emre “çılgın” derken gülerek kendini ve çocukları göstermişti. İnci, Emre’nin sözlerine hak veriyordu. **Hayal ile gerçek arasındaki en önemli şey çok çalışmaktı.** Bugün kullandıkları eşyalar bir zamanlar insanların hayal bile edemediği türdendi. Hepsi bu hayali gerçekleştirmek için hevesle kolları sıvadılar.

Emre’nin kurduğu 3 kişilik ekiple Korcan, Mercan ve İnci hep birlikte, tam on sekiz ay hiç durmadan çalıştılar. Gece gündüz çalışmak Korcan ve Mercan’ı çok yormuştu ama bundan öylesine keyif almışlardı ki **“tatlı yorgunluk”** ne demek çok iyi anlamışlardı.

Kimi zaman başarısızlıklar yaşamışlardı, kimi zaman da işler yolunda gitmemişti ama kesinlikle pes etmeyi bir kez bile düşünmemişlerdi. İşte şimdi zaman makinesi son halini almıştı ve zamanlar arası ilk gezi denemesi yapılacaktı. Çocuklar, İnci, Emre ve bütün ekip öylesine heyecanlıydı ki art arda sakarlıklar yapmışlardı. Önce Korcan zaman makinesinin fişini çekip çalışma tabletini şarja takmıştı, sonra Emre elindeki çayın bir kısmını yanlışlıkla hesaplamaların olduğu kâğıdın üzerine dökmüştü, en sonunda da ekipten biri kablolardan ikisini yanlış yere bağladığı için zaman makinesinin ışıkları sürekli olarak yanıp sönmeye başlamıştı. Neyse ki bütün aksaklıklara önce gülmüşler sonra da çözüme kavuşturmuşlardı. Bütün ekip çok iyi uyum sağlamıştı. **Ve nihayet zaman makinesinin yapımı tamamlandı. İlk çalıştırma için geri sayım zamanı geldi.** Daha önce birkaç başarısız deneme yapmışlardı. Bu denemelerde makine ya hiç çalışmamış ya da saniyelik bir dilim içinde **gözden kaybolup** geri gelmişti.

Gözden kaybolmak: Ortadan çekilmek veya görünmez olmak, kaybolmak.

Korcan, son yaptıkları eklemelerden sonra yepyeni bir görünüme kavuşan zaman makinesini seyrederken avuçlarının terlediğini, kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Bu kez makinenin doğru çalışacağına emindi. Abisine merakla sordu:

“Abicim neden zaman makinesine biz binmedik de kamera koyduk?”

Emre her zamanki esprili haliyle değil ciddiyetle konuştu.

“Korcan bu denemelerde ne olacağı belli olmaz. Kimseyi riske atmamak için hiçbir canlıyı içine koymadan zaman makinesini bir kamera ile birlikte göndereceğiz.”

Sonra tekrar komik haline dönerek gülümsedi.

“Ama elinizdeki düğme sayesinde bir zaman makinesini ilk çalıştıran kişiler sen ve Mercan olacaksınız.”

Emre elini havaya kaldırarak 3 işareti yaptı ve bağırdı. **“Evet arkadaşlar geri sayımı başlatıyorum. 3 ... 2 ... 1 zamanda yolculuk başlasın.”**

Korcan ve Mercan aynı anda düğmeye bastılar. Zaman makinesinin ışıkları yanıp söndü garip sesler çıkardı. Sonra da olduğu yerde ışıklarını söndürüp kaldı. Herkes hayal kırıklığına uğramıştı. Korcan ilk kez üzüldüğünü hissetti.

“Bu kez kesin oldu, diyordum.” dedi Mercan’a dönerek.

Mercan da aynı şekilde üzgündü. Herkesin omuzları düştü, hayal kırıklığı yaşadıkları yüzlerinden belli oluyordu. Korcan, abisinin yüzünü görmek için ona baktı. Emre de oldukça yorgun ve üzüntülü görünüyordu. Korcan bir an sanki zaman makinesini hiç çalıştıramayacaklarını hissetti. İlk kez kendini umutsuz hissediyordu. Daha önce de başarısız denemeleri olmuştu ama her seferinde yaptıkları eksiklik ya da yanlışlık nedeniyle zaman makinesi çalışmamıştı fakat bu kez her şey tastamamdı. Bütün yönergeleri gizemli kâğıtta anlatıldığı gibi düzenlemiş, bağlantıları doğru yapmışlardı. Emre gizemli kâğıdı tekrar tekrar kontrol ediyordu ama hiçbir sorun bulamıyordu. Başını ellerinin arasına aldı. Onun da gözlerine umutsuzluk çökmüştü. **“Neden olmuyor, nerede hata yapıyoruz?”** diyerek kendi kendine mırıldanıyordu. En sonunda elindeki sayfayı masanın üzerine usulca bıraktı. Bütün ekibi süzdü. Oldukça kısık bir sesle,

“Arkadaşlar sanırım yenilgiyi kabul etmenin zamanı geldi. Belki de bu kâğıttaki zaman makinesi hiç gerçek değildi. Kim bilir, birisi bize kötü bir şaka yapmış bile olabilir.” diyerek kafasını eğdi ve sandalyelerden birine çöktü.

Üzüntü ve umutsuzluk bir sis gibi odanın içine çöreklenmişti. Derin bir sessizlik hâkimdi. Emre'nin son sözlerinden sonra, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Mercan herkesi bakışlarıyla süzdü. Herkesin bu kadar üzüntülü olmasına dayanamıyordu. Ortamı biraz olsun yumuşatmak ve şu **kasvetli** havayı dağıtmak için aklına gelen ilk fikri uygulamaya koydu. Herkese birer bardak limonata verecekti. Hemen çalışma ofisindeki buzdolabından limonataları alıp bardaklara doldurdu. Bütün ekibe,

“Zihin açıcı, umutsuzluk giderici limonatalar bunlaaaaaar. Gel vatandaş geeeel limonataya geeeel! Bir içen bir daha istiyor, içenler bütün şifreleri çözüyooooor!” diye bağırarak dağıttı. Mercan'ın pazardaki satıcılar gibi bağırması herkesin yüzünde biraz olsun tebessüm oluşturmuştu. Herkese dağıttıktan sonra son limonata bardağını Emre'ye vermek üzere tepside aldı ve Emre'nin yanına geldi.

“Emre abi, limonata ister misin? Sihirli limonata bu. İçenin zihni motor gibi çalışmaya başlıyor.”

Kasvet: Sıkıntı, iç sıkıntısı

Emre yüzü asık şekilde Mercan'a baktı. Herkesi güldürmeye yeten sözler Emre'ye tesir etmemiş gibi görünüyordu.

“Şuraya koy Mercan, canım hiç istemiyor.” dedi.

Mercan elindeki bardağı Emre'nin gösterdiği yere koydu. Fakat olanlar oldu. Bir bardak meyve suyu gizemli kâğıdın üzerine dökülüyordu. Çünkü Emre'nin koy diye gösterdiği yerde, gizemli kâğıt ve diğer çalışma kâğıtlarının altında kalem vardı. Sayfalar kalemin üzerinde olduğu için kalem görünmüyordu. Mercan bardağı koyunca da kalem bardağın yamulmasına neden olmuş ve bütün çalışma notları ile birlikte gizemli kâğıt da limonatadan nasibini almıştı. Artık her şey daha da berbattı. Limonatanın döküldüğünü gören Emre:

“Al işte, şimdi kesinlikle her şey bitti!” dedi.

Mercan birkaç saniye içinde olanlara inanamıyordu. İş daha da berbat etmişti. Elleriyle yüzünü kapattı. Ağlamak istiyordu. Ama o anda Korcan bağırmaya başladı.

“Heeeey şuraya bakıııııı!”

Zaman makinesini gösteriyordu. Zaman makinesinin ışıkları tekrar yandı. Bu kez sönmedi ve bir saniyeliğine gözden kaybolur gibi oldu. Görüntüsü bulanıklaştı. Herkes yaşasın diye bağırarak olduğu yerde zıpladı ve sevinçten birbirlerine sarıldılar.

Biraz sonra bir ses daha işittiler. Bu kez bağırarak İnci’ydi. O da, **“Arkadaşlar tuhaf şeyler oluyor!” diye bağırarak gizemli sayfayı gösteriyordu. Gizemli sayfadaki görüntülerin hepsi değişmişti. Limonata dökülüp sayfayı ıslatınca sayfadaki gizli bilgiler ortaya çıkmış, sayfa ile makine tepkimeye girmişti.** Bütün ekip çok şaşkındı. Herkes Mercan’ı tebrik ediyordu. Az evvel yaptığı yüzünden bin pişman olan Mercan şimdi yaptığıyla gurur duyuyordu.

“Ben size demedim mi şifre çözücü bu limonata diye.”

“Haklıymışsın. Limonatan hakikaten de sihirliymiş.” diyen ekip kahkahalarla Mercan’a bakıp gülüyorlardı.

Gizemli kâğıt ile zaman makinesi arasında özel bir bağ vardı ve limonata dökülünce ortaya çıkan gizli şifrede şöyle yazıyordu. **“Zamanın çarkları dönsün. Geçmişten gelen sayfa seni geçmişe götürsün.”**

İnci bu satırların altında yer alan çizimi göstererek, gizemli kâğıdın zaman makinesinin içine nasıl yerleştirileceğini anlattı. Emre hemen kâğıdı gösterilen teknikle zaman makinesinin içine yerleştirdi.

İşlem tamamlanmıştı. Makine bir anda tamamen gözden kayboldu. Emre'nin gözleri dolu dolu olmuştu. İnci ağlıyordu. Ekipten birkaç kişi de gözyaşlarını tutamamıştı. Kurdukları hayal gerçek olmak üzereydi. Yalnızca bir dakika sonra zaman makinesi yine olması gereken yerdeydi. “Demek ki bu kâğıt, sıradan bir kâğıt değil, özel bir yapıya sahip. Belki de zamanlar arası yolculuğa çıkmak için gereken özel bir madene sahiptir.” diyen Emre çalışan zaman makinesini gururla seyretti. Bu sözlerden sonra bütün ekip coşkuyla **“Vuhuu!” “Heeeyyy!” “Oleeeyy!”** diye bağıırıyordu.

Zaman makinesi bir dakikalık bir gidiş geliş göre planlanmıştı ve artık her şey plana uygun gidiyordu. Şimdilik... Ekip, kendilerini bir sürprizin daha beklediğinden habersizdi.

Ekipten biri hevesle makinenin içindeki kamerayı söktü.

“Bakalım kamera neler çekmiş.” derken görüntüleri bilgisayara yükledi. Herkes bilgisayarın etrafına toplanmış çekilen görüntüleri seyretmeyi bekliyordu. Video oynat düğmesine basılır basılmaz büyük bir gürültü duyuldu. Bu korkunç ses kameradaki görüntülerden geliyordu. Ses müthiş derecede korkutucuydu. Bütün ekip, sesi duymalarıyla birlikte **“Heyooooooo!”** çığlıkları atılar. Çünkü makine tam da istedikleri zamana dinazorlar devrine ışınlanmayı başarmıştı. Bu ses de dinozorların sesiydi.

O anda tuhaf bir şey oldu. Hiç beklenmedik bir şey. İşte bu gerçekten büyük bir sürprizdi. Kameradaki görüntülerin bir dakikalık olması gerekiyordu. Ama görüntüler tam 24 saatlikti. İnci bunu gördüğünde yaptığı araştırmalarda karşısına çıkan bir bilgiyi hatırladı.

“Çocuklar, bu bize şunu gösteriyor ki, zamanlarımız paralel hızda akıyor. **Buradaki 1 dakika oradaki 24 saate yani bir güne karşılık geliyor.** Makinenin 24 saat içinde bir dinazor ayağı altında parçalanmamış olması büyük şans.”

Bu beklenmedik bilgi ekibin bundan sonraki planlarını değiştirmişti. Bundan sonra zamanı buraya göre değil gittikleri zamana göre ayarlayacaklardı. Şimdi, zaman makinesinin kontrolünü tamamlamak için bir canlı ile gönderilmesi gerekiyordu. Bunun için Papağan Tarcan'ı seçtiler. (Papağan Tarcan'ın kim olduğunu biliyorsunuz değil mi? Evvet, doğru cevap, Korcan'ın evcil hayvanı.) Papağan Tarcan'ı daha güvenli bir zaman dilimine yollayacaklardı. Bundan 10 yıl öncesine Mercan'ın doğduğu güne.

Bu kez kamerayı Papağan Tarcan'ın boynuna astılar çünkü zaman makinesinden dışarı çıkıp olan biteni çekmesi gerekiyordu. Zaman makinesini 30 saniyeliğine yani yarım dakikaya ayarladılar. Böylece Papağan Tarcan geçmişte 12 saat kalacaktı. Gerekli ayarlamaları yaptılar ve yeniden geri sayım başlatıp 30 saniye beklediler. Papağan Tarcan 30 saniye sonra tekrar zaman makinesi ile birlikte geri döndü. Geldiğinde **“Hoş geldin Mercan, hoş geldin Mercan. İyi ki doğdun!”** diyordu. Anlaşılan Mercan doğduğunda herkes onu selamlamak için hoş geldin demişti. Papağan Tarcan da bunu ezberlemişti. Tarcan'ın boynundaki kamerayı seyredenlerin arasında en heyecanlısı hiç şüphesiz Mercan'dı. Çünkü doğumu sırasında olanları ilk kez izleyebiliyordu. Herkesin ne kadar sevinçli olduğunu, ablası İnci'nin on yıl önce ne kadar da küçük olduğunu fark etti. Görüntüleri izleyen bütün ekip Mercan'ın doğumunun sevincine ortak olmuştu. Ve herkes minik İnci'ye takılıyordu. İşte bir gidiş dönüş denemesi daha başarıyla tamamlanmıştı. Bu başarı herkesin sevincini **perçin**liyordu.

Perçinlemek: Sağlamlaştırarak, güçlendirmek.

“Bugün yeterince yorulduk çocuklar. Yarın dinç kafa ile son kontrolleri yapıp ilk insanlı zaman yolculuğuna çıkacağız.” diyen Emre günün çalışmalarını noktaladı.

Korcan gece heyecandan uyuyamadı. Tek istediği **ilk Türk denizcisi Çaka Bey’i** görmek ve onun gemisine binmekti. Sevinçten **sabaha kadar gözünü kırpmadı**, ilk insanlı zaman yolculuğuna çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Göz kırpmamak: Hiç uyumamak, tehlikeye aldirmamak.

Kütüphanede öğrendiği bilgileri bir bir aklından geçiriyor. Çaka Bey hakkında bildiklerini tekrarlıyordu. Yarın ilk iş abisini bulup ona, Çaka Bey zamanına ışınlanmak istediğini söyleyecekti. Fakat buna gerek kalmadı. Emre, ertesi gün zaman makinesini ayarlamadan önce Korcan'a dönerek:

“Bütün bu çalışmaları başlatan senin araştırma sevgin ve bulduğun belgedir Korcan. Bu yüzden ilk zaman yolculuğunda sen nereye gitmek istiyorsan oraya gideceğiz. Nereye gitmek istersin, düşündün mü?”

Korcan'ın cevabı çoktan hazırды. Büyük bir heyecan ve hevesle kollarını yukarı kaldırarak bağırdı.

“Tabii ki Çaka Bey zamanına, korsanların cirit attığı denizlere gitmek istiyorum abiciğim. Biliyorsun denizcileri ve korsanları çok merak ediyorum.”

Emre Korcan'ın bu merakını elbette biliyordu. Onun böyle bir cevap vereceğini zaten tahmin ediyordu. Memnuniyetle gülümsedi.

“Sen nasıl istersen kardeşim.” diyerek zaman makinesini ayarlamaya koyuldu.

İnci eksikliğin ne olduğunu açıkladı.

“Eski deniz kurallarına göre kadınlar gemiye alınmıyor sanıyorum. Bu yüzden biz de tedbir olarak erkek kılığına girsek iyi olabilir.”

Herkes bu tedbiri yerinde buldu, böylece İnci ve Mercan erkek kılığına girdiler. Saçlarını da şapkalarının içine sakladılar. Zaman yolculuğu zaten başlı başına heyecan vericiydi ama şimdi çok daha fantastik olmuştu. Mercan bu saklanma işini oldukça sevmiştir. Çünkü her şeyi daha eğlenceli ve heyecanlı kılıyordu. Geri sayım yeniden başladı.

“3 ... 2 ... 1 ... güle güle 2020” diyerek ışınlandılar.

İşte, birkaç saniye içinde bambaşka âlemde bulmuşlardı kendilerini.

İnci, Emre, Korcan ve Mercan’dan oluşan ekip, zaman makinesi ile uçsuz bucaksız denizin üzerinde bir gemi edasıyla süzülüyordu. Hepsi önce etrafa şöyle bir göz gezdirdiler sonra da birbirlerine soran gözlerle baktılar: Şimdi geçmişte miydiler? Bunu anlamak için önce birkaç insan bulmaları gerekiyordu.

Az ileride büyükçe bir gemi görünüyordu. Kendi zaman makineleri oldukça gelişmiş özelliklere sahip olduğu için onunla bu görünen geminin yanına yaklaşmaları pek akıllıca olmayacaktı. Emre konuştu:

“Zaman makinesi kuralları 1. Asla gelecekte geldiğini belli etme.” dedikten sonra devam etti. “Arkadaşlar gelecekte geldiğimizin belli olmaması gerekiyor. Bu yüzden geri döndüğümüzde zaman makinesine bir kamufle mekanizması eklemeliyiz. Böylece biz kılık değiştirdiğimiz gibi zaman makinesi de gittiği zamana ait bir eşya görünümüne dönüşebilir. Şimdi o gemiye ulaşmak için kendi zaman makinamızla biraz daha yaklaştıktan sonra denize atlayıp yüzeceğiz. Teknesi denizde batmış insanlar rolüne bürüneceğiz.”

Herkes bu öneriyi kabul etti. Az ileride gördükleri gemiye sessizce arkadan yaklaştılar. Direkte sallanan bayrağa bakınca bunun bir Osmanlı gemisi olduğunu anladılar. Sonrasında da zaman makinesinden atlayıp yüzerek gemiye doğru ilerlediler. Gemiye yaklaştıklarında **“İmdaaat”** diye bağırmaya başladılar.

Gemidekiler hemen onları kurtarmak için yardıma koştı. **Güverte**ye sağ salim çıktılar. O anda Korcan hep merak ettiği uğruna zaman yolculuğuna çıktığı büyük denizci Çaka Bey'i gördü. Zekâ fışkıran delici bakışları, rüzgârın ve güneşin kavurduğu sert çehresi ve bilgelik akan görünümüyle tam bir kumandan görünümündeydi. Çaka Bey gemi dümeninin başında duruyor, güvertede olan biteni izliyordu. Bu yeni gelen yabancıları süzdü. Ağır adımlarla Korcan ve diğerlerinin yanına geldi. Tok ve gür sesiyle,

“Misafirlerimiz mi var?” diye sordu.

Bu ses Korcan'ı iliklerine kadar titretmeye yetmişti. Ne kadar da heybetli bir görünümü vardı. Tayfalardan biri hemen kaptan Çaka Bey'e olanlarla ilgili detaylı malumat vermeye başladı. Çaka Bey dikkatle onu dinledi ve sert çehresi bir anda yumuşadı. Korcan ve diğerlerine gülümseyerek konuştu:

Güverte: Gemilerde, tekne boyunca yatay olarak, sürekli ya da kesik biçimde, tahtadan ya da sac levhadan yapılan, yük ve yaşama yerlerinin tabanını oluşturan ya da üstünü örten yüzey, döşeme, ambar ve kamaraların üstü.

“Hoş geldiniz. Gemimizde dilediğiniz gibi kalınız, rahat ediniz. Siz bize Allah’ın gönderdiği misafirlersiniz. Bir ihtiyacınız varsa gemi **mürettebat**ımdan herhangi birine rica ederseniz hemen yerine getirecektir.”

Bunları söylerken misafirperver bir ev sahibi olduğu her halinden belli oluyordu. Yeni yolcular ıslak kıyafetlerini değiştirip biraz dinlendikten sonra bu yolculuğu en iyi şekilde değerlendirmek üzere etrafı gezmeye karar verdiler.

Önce gemiyi incelemekle işe başladılar. Hepsi biliyordu ki **bu gemi ilk Türk gemilerinden biriydi**. Bu nedenle gemiyi gezerken büyük bir heyecan ve merak duyuyorlardı. Korcan bir an kendisini müze geziyormuş gibi hissetti. Eski zamana ait görünen her şey ona gittiği müzeleri hatırlatıyordu. Ama bunların hiçbiri müzeye ait değildi. Kanlı canlı gerçektir.

Yalnız bir sorun vardı. Korcan ve Mercan ayakta dengede duramıyorlardı. Her ikisi de gemi sallandıkça bir o yana bir bu yana **yalpalıyordu**.

Mürettebat: Gemi, uçak vb. taşıtlardaki görevlilerin tümü.

Yalpalamak: Dengesi bozularak bir sağa, bir sola eğilmek.

Korcan etrafına bakındı. Gemi mürettebatı sanki düz yolda yürüyormuşçasına rahattılar. Üstelik bazıları koca koca fiçileri taşıyordu. Az ileride kalın pazılı bir tayfa bir omzunda patates çuvalı, diğer omzunda soğan çuvalı olduğu halde merdivenlerden alt kata iniyordu. Korcan şaşkınlıkla Emre'ye dönerek,

“Abi bu adam yürürken hiç mi zorlanmıyor?” diye sordu. Emre gülümsedi.

“Eminim ilk başlarda zorlanmıştı ama yıllar boyu denizde yaşayınca artık alışmıştır.” dedi ve karnını ovuşturarak ekledi. “Anlaşılan yemek saati yakın. Karnım da açlıktan zil çalıyordu.”

Bu sözler çocukları güldürecekti ki tam o anda gemiye çarpan güçlü bir dalga geminin sertçe yalpalanmasına neden oldu. Korcan ve Mercan neye uğradıklarını anlamadan yerde yuvarlandılar. Yuvarlanırken kendilerine hâkim olamayan iki çocuk gidip kaptan köşkünün kapısına tosladı, kapı kendiliğinden açılıverdi.

Çaka Bey odasında çalışıyordu. Önemli bir çalışma içinde olduğu her halinden belliydi. Emre ve diğerleri onu rahatsız etmemek için hemen kapıyı kapatmayı düşündü ama Çaka Bey onları çoktan görmüştü.

“Hayırdır gençler bir isteğiniz mi var?” diye sordu.

Emre bu soruyu fırsat bilip,

“Kusura bakmayın kaptanım rahatsız ettik sizi ama evet bir isteğimiz olacaktı. Bizler de size faydalı olmak istiyoruz. Müsaadeniz olursa biz de bu gemide çalışalım.” dedi. Çaka Bey ve tayfalarla daha çok vakit geçirmek onlarla daha yakın olmak istiyordu. İnci ve çocuklar soran gözlerle birbirlerine baktılar. Emre onlara çaktırmadan göz kırptı.

Çaka Bey önce sakalını sıvazladı biraz düşündü sonunda memnuniyetle cevapladı “Pekâlâ, madem bize katılmak istiyorsunuz, öyle olsun. Maharetinizi gösterin bakalım.” dedikten sonra bağırdı **“Lostromo Kazım... Lostromo Kazım.”**

Lostromo Kazım, Çaka Bey’in sesini duyar duymaz yanında bitti. Çaka Bey, Lostromoya dönerek konuştu.

“Bu arkadaşlar artık bizden biri, onları diğer arkadaşlarla tanıştı ve gemide uygun bir görev ver.”

Lostromo: Ticaret gemilerinde tayfaların başı.

Lostromo Kazım çalışmaktan güçlenmiş vücuda ve adaleli kollara sahip, kara yağız, genç bir delikanlıydı. Çaka Bey'in söylediklerini dikkatle dinledikten sonra, **“Hemen kaptanı!”** diyerek Emre ve diğerlerine döndü. Birlikte kaptan köşkünden çıktılar. Emre sessizce,

“Gemide herkes çalışıyor. Biz ise boş boş geziyoruz. Bir işe yaramalıyız diye düşündüm. O yüzden böyle söyledim.” dedi. İnci bir elini alnına koyarak gözlerini devirdi.

**“Haklısın Emre iyi yaptın. Ama İn-
şaallah şu az önce giden iki çuval dolu-
su patates ve soğanı bize soydurmaz-
lar.”** dedi.

Lostromo Kazım onları önce gemi mürettebatıyla tanıştırdı. İnci ve Mercan’ı da erkek sanıyordu. Bu yüzden onları erkek olarak tanıttı. Herkes Emre, İnci ve çocukları çok sıcak karşılamıştı. Emre, esprili kişiliğiyle herkesi güldürmeyi başarmıştı. Mürettebat zaten şen şakrak neşeli bir ekipti, hemen kaynaştılar. Bu sırada çocuklar birkaç kez daha dengelerini kaybedip yuvarlandılar. Bir kez de Korcan’ın ayağı güvertedeki forsa gözetleme deliğinin içine girdi. Bu yüzden Korcan ve Mercan dengelerini her kaybettiklerinde birbirlerine tutunuyorlardı. Ama bu, işleri daha da berbat ediyordu. Çünkü birbirlerinin dengelerini de bozuyorlardı.

En sonunda Lostromo Kazım işe noktayı koydu. Onlara vereceği görevi çok iyi biliyordu. İnci ve Mercan’a güverteyi yıkama görevi, Emre ve Korcan’a ise denizden su taşıma görevi vermişti. Böylece ağırlıkla birlikte ayakta durmayı başarmayı öğreneceklerdi.

Aslında başlangıç için bu görevler kolay sayılırdı yani gerçek tayfalar için öyleydi ama Emre, İnci ve çocuklar için durum hiç de öyle değildi. Korcan bir süre sonra öylesine yorulmuştu ki abisine,

“Abiciğim gemiye denizden su çekmek için otomatik bir mekanizma yapamaz mısın? Sen bir mühendissin bunu yapabilmen gerek.” dedi.

Emre Korcan'ın zorlanmasını anlıyordu.

“Seni anlıyorum Korcan ama zaman makinesi kullanım şartları 2'yi açıklamama izin ver. **Zaman makinesi kullanma şartları 2 der ki; asla zamanın gidişatına müdahale edecek bir şey yapma!**”

Korcan abisine hak verdi. Buradaki insanların bilmedikleri bu yöntemi öğrenmeleri tarihin gidişatında farklılıklara yol açabilirdi. İnci ve Mercan kocaman geminin güvertesini baştan aşağı yıkamak zorunda kaldıkları için gün sonunda kollarını kaldıramayacak kadar yorulmuşlardı. İnci şaka yollu Korcan'a takıldı.

“Korcan zaman yolculuğundan sonra bütün gün gemi yıkayacağımı bilseydim hiç bu yolculuğa çıkmazdım. Ya da senin deniz macerasına çıkma isteğine engel olurdu.”

Korcan da çok yorulmuştu.

“Açıkçası ben de bu kadar yorucu bir gün geçireceğimi tahmin etmiyordum. Ama baksana bizden çok daha fazla çalışmalarına rağmen diğer mürettebat hiç yorulmamış gibi canlı, neşeli ve hala enerjik.”

İnci çenesini tutarak düşündü ve Korcan'ı cevapladı:

“Sanırım çok çalışmaya ve sallanan gemide ayakta durmaya oldukça alışkınlar.”

Korcan ve İnci kulak tırmalayan bir ses yüzünden konuşmalarına ara vermek zorunda kaldılar. Korcan:

“Neler oluyor bu korkunç ses de ne?”

Sanki akordu bozuk bir keman tiz sesler çıkarıyor.” diyerek etrafına baktı ve gözlerine inanamadı. Bu ses Mercan’dan geliyordu. Çünkü Mercan ağlıyordu. İnci koşarak Mercan’ın yanına gitti.

“Ne oldu kardeşim neyin var bir yerin mi acıdı?”

Korcan da yanlarına gelmişti.

“Mercan nooldu?” diye gözlerini kocaman açarak sordu. Mercan’ın ağlamasına bakılırsa çok büyük bir şey olmalı diye düşünüyordu. Mercan ağlamasına ara verdi ve burnunu çekerek konuştu:

“Küpeleriim. Boncuk küpelerim yoook. Ben onları her zaman takardım hiç çıkarmazdım ama şimdi ikisi birden nereye kayboldular?”

Korcan, Mercan'ın bu kadar basit bir konu için böyle ağlamasına gerçekten şaşırmişti.

“Bunun için mi böyle bağırarak ağlıyorsun?”

“Evet. Ya ne için olacaktı?” diyen Mercan yeniden ağlamaya başladı. İnci onu susturmak için etrafı aramaya başladı. Korcan şaşkındı. İnci etrafa bakınırken konuştu.

“Temizlik yaparken mi düşürdün acaba?”

“Bilmiyorum. Ama yerlere baktım yok. Galiba denizi seyrederken haberim olmadan aşağı düştü.” dedikten sonra kendi kendine aramaya devam ederken sızlandı. “Canım küpem. Biricik küpem neredesin. Ben seni çok seviyordum. Sen benim tek küpemdin.”

Mercan'ın böyle kendi kendine konuşarak küpesini araması öyle komikti ki Korcan gülmek için kendini zor tutuyordu. Mercan ağlayarak küpesini aramaya devam ederken Lostromo Kazım göründü. Forsaları kontrol etmek için Mercan ve Korcan'ın yanlarından geçip alt bölüme iniyordu. Tam o anda Mercan bir anda Lostromo Kazım'ın önüne atıldı onu durdurdu ve burnunu çeke çeke sordu.

“Lostor Kazma abi, boncuk küpemi gördün mü?”

Lostromo Kazma kelimesini duyan Korcan “Puha-haha” diye kakhaha koyverdi. Zaten gülmemek için zor tutuyordu kendini. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. İnci de kardeşine göstermeden eliyle ağzını kapatarak gülüyordu.

Lostromo Kazım Mercan’ın sorusuna hayret etti.

“Küpe mi? Erkek adam küpe takar mı hiç?”

Bu soru Mercan’ı da İnci’yi de Korcan’ı da kendine getirmişti. Öyle ya Mercan şu anda erkek kılığındaydı. Mercan o an küpelerini zaman makinesine binmeden önce çıkardığını hatırladı. Derin bir nefes aldı. Çok sevdiği küpeleri güvendeydi. Ama şimdi bambaşka bir sorun vardı. İnci anında olaya müdahale etti.

“Kusura bakmayın efendim güneş çarptı herhalde. Sabahtan beri çok çalıştı yavrucağ yorulmuş olmalı.”

Lostromo Kazım **bıyık altından gülüyordu**. Mercan'ın az önce kendisine Kazım yerine Kazma dediğini hatırlamıştı.

“Evet, evet. Gidip dinlensin belli ki yorulmuş. Biraz daha çalışırsa beni Lostor Kürek Amca diye çağıracak.” diyerek bir kahkaha attı ve yoluna devam etti.

Bıyık altından gülmek: Birinin durumuna belli etmemeye çalışarak gülümsemek.

Neyse ki gün batımıyla her şey sükûnete bürünmüşü. İşler de bitmiş herkes dinlenmeye çekilmişti. Herkes dinlenirken tek bir ışık yanıyordu: Çaka Bey'in ışığı. Emre,

“Herkes dinlenmeye çekildi. Oysa bakın Çaka Bey hala ayakta ve çalışıyor.” diyerek çocukların dikkatini çekti. Korcan,

“İnsanın bir amaç için gece gündüz çalışması çok keyifli. Biz de zaman makinesini yaparken böyle çalışmıştık hatırlasanıza.” dedi.

Mercan da Korcan'ı onayladı.

“Zaman makinesi için ben de çok çalıştım ama hiç yorulmadım.”

Çaka Bey yorulmuyordu çünkü ulaşmak istediği bir hedefi vardı.

Gecenin derinliğinde denizin sesi ninni gibiydi. Gemi ağır ağır ilerlerken Korcan'ın dikkatini başka bir şey çekti. Gökyüzündeki yıldızlar öylesine parlak görünüyordu ki hayretle,

“Hayatımda daha önce hiç bu kadar parlak yıldızlar görmemiştim.” dedi.

Mercan tuhaf bir soru sordu.

“Acaba yıllar geçtikçe eskidiği için yıldızlar parlaklıklarını mı kaybediyor?”

İnci bu soruyu gülümseyerek cevapladı.

“Hayır kardeşim, yıldızların parlaklıklarıyla ilgisi yok. Sadece şehir ışıkları yüzünden biz onların ne kadar parlak olduğunu fark edemiyoruz. Etrafımızda o kadar çok ışık var ki gökyüzündeki yıldızlar onların yanında sönük kalıyor. Ama bak, gece hiç ışık olmadığında ay da yıldızlar da ne kadar parlak ve güzel.”

İnci haklıydı. Ay da tıpkı yıldızlar gibi öylesine parlaktı ki hiç ışık yanmıyor olmasına rağmen gemi güvertesindeki her yer rahatlıkla görülebiliyordu. Bütün ekip hayatlarında ilk kez hiç ışısız bir gecede, tahta bir gemide, 1090 yılında, bambaşka bir âlemde gözlerini geceye kapatıyorlardı. Bu büyüleyici atmosfer hepsini derinden etkilemişti. Korcan fısıltıyla kendi kendine mırıldandı.

“Her şey bir rüya gibi. Sanki fantastik bir filmin tam ortasında başroldeyim.” derken yorgun gözleri yavaş yavaş kapandı, gemi hepsini bir beşik gibi sallıyordu.

Sabah günün ilk ışıklarıyla uyandılar. Gözlerine vuran gün ışığı ile uyanan zaman yolcuları denizin sesi ile macera dolu yeni bir güne başlamıştı. Herkesle birlikte onlar da erkenden çalışmaya başladılar.

Gemide iş, hiç mi hiç bitmiyordu. Ama kimse halinden şikâyetçi değildi. Herkes halinden memnun keyifle çalışıyor, şakalar ve kahkahalar havada uçuşuyordu. Korcan, Mercan, İnci ve Emre de bu neşeli ortama kendilerini kaptırmışlardı. Kendilerini gerçek bir denizci gibi hissediyorlardı. Gün sakin ve keyifli başlamıştı, ta ki o ses duyulana kadar. Gözcü direğindeki gözcü var gücüyle bağıırıyordu.

“Gemiiiiii... Ufukta bir savaş gemisi vaaaaar!” Bu sesle birlikte ortamdaki neşeli hava birden ciddileşti. Durum tehlikeliydi. Sakinlik yerini hızlı ve planlı hareketlere bıraktı herkes yapması gerekeni çok iyi biliyordu. Bu planlı hareketler Emre ve diğerlerinin dikkatini çekmişti.

Ne kadar da güzel organize olmuşlardı. Çaka Bey gözcünün sesini duyduktan sonra güverteye çıktı dürbünle gelen gemiyi izledikten sonra yardımcı kaptana yapılacaklarla ilgili talimat verdi.

“Ufukta üç savaş gemisi görünüyor. Amaçları bizi hazırlıksız yakalayıp gemimizi batırmak olmalı. Fakat biz de aynı taktiği onlar için yapacağız.

Onların oyununa geldiğimizi zannetmelerini sağlayacağız. Şu anda olduğu gibi yavaş yavaş hareket etmeye devam edeceğiz. Tam arkamıza geldiklerinde ise ani bir manevra ile geri dönüp son sürat yanlarından geçerken gemileri gülle atışına tutacağız. Böylece daha onların hamle yapmalarına fırsat vermeden biz onları **faka bas-tıracağız.**”

Korcan, Çaka Bey'in bu kadar hızlı ve bu kadar mükemmel bir plan yapmasına hayret etmişti. Çaka Bey'in gerçekten büyük bir kaptan ve lider olduğu belliydi. Şimdi onun zaferlerinin altında yatan zekâyı daha iyi anlıyordu. Bir anda karşısına çıkan olumsuz durumu aklı, tecrübesi ve bilgeliğiyle kendi lehine çevirmişti. Üstelik pek çok ihtimali hesaba katmıştı.

Herkes kaptanın talimatlarına tam uygun hareket ediyordu. Tüm mürettebat sanki arkalarındaki savaş gemisini fark etmemiş gibi sakin davranıyorlardı. Gözcü kendi yerinde uyuyor numarası yapmakla meşguldü. Savaş gemisi gittikçe yaklaşıyordu.

Faka basmak: Aldatılmak, tuzağa düşmek.

Emre, Korcan, Mercan ve İnci endişeliydi. Daha önce hiç yaşamadıkları bir deneyim yaşamak üzereydiler. Nefeslerini tutmuşlardı. Herhangi bir olumsuz duruma karşı Emre hemen gitmek için zaman makinesini ayarlamıştı. Fakat hiçbiri korkup kaçmak ve gitmek niyetinde değildi. Yalnızca zor durumda kalacak olurlarsa bu yola başvuracaklardı. Yaklaşan savaş gemisi Çaka Bey'in istediği konuma geldiğinde Çaka Bey'in gür sesi duyuldu.

“İSKELE ALABANDAAAAAAA! YELKENLER FORAAAAAAA!”

Sessiz sakin güverte bir anda coşkun bir deniz gibi hareketlendi. **Miçolar** bir o yana bir bu yana koşuyor leventler kılıçlarını kuşanmış bekliyordu. Forsalar var güçleriyle küreklere asılmışlardı. Sanki arka fonda insanı yüreklendiren bir savaş müziği çalıyordu.

Çaka Bey'in gemisi bir anda şaha kalkmış, dümdüz ilerlerken aniden gerisin geri dönmüştü.

İskele: Geminin sol yanı.

Miço: Gemicilik bilgisi olmayan, henüz acemi durumdaki tayfa çocuk, tayfa yamağı.

Arkasındaki savaş gemisinin yanından geçerken de onu gülle atışına tutmuştu. Üç savaş gemisi de neye uğradığını şaşırmişti. İlk iki gemi ciddi hasar almış üçüncü gemi olanları görünce tedbir almayı başararak Çaka Bey'in gemisinden uzaklaşmıştı.

Tek bir gemi üç büyük savaş gemisini alt etmeyi başarmıştı. Fakat savaş henüz bitmiş, zafer kazanılmış değildi. Halen tehlikedeydiler. Çaka Bey yeni bir plan daha yapmalıydı. Arkadaşlarını topladı ve onların fikirlerini sordu. Hızlı bir görüşmeden sonra ikinci plan belirlenmişti. Çaka Bey yeni emrini verdi. Korcan ve diğerleri olan biteni heyecan ve hayret içinde izliyordu. Sadece birkaç hamle ile koskoca gemilere büyük zarar vermeyi başaran Çaka Bey'e hayranlıkla bakakalmışlardı. Duruşundan bile cesaret akıyordu. Emre İnci'ye dönerek hayranlığını dile getirdi.

“İnci gördün mü Çaka Bey'i? Kısa zamanda nasıl soğukkanlılıkla bu beklenmedik hücumu engelledi. Üstelik engellemekle kalmadı, karşı tarafı hazırlıksız yakalamayı başardı. Oysaki onlar bizi hazırlıksız yakalamak istiyordu. Ne kadar başarılı bir kaptan.”

İnci Emre'yi başıyla onayladı.

“Korcan'a güverteyi temizlemek için mi zaman yolculuğu yaptım yani diye takılıyordum ama böylesine büyük bir başarıyı gözlerimle göreceğimi bilseydim hiç ağzımı açmazdım. İyi ki seni dinleyip bu zamana ışınlanmışız Korcan.”

Korcan'ın göğsü kabarmıştı. Hem Çaka Bey'in elde ettiği başarı yüzünden hem de ona duyduğu haklı hayranlığın abisi ve İnci ablası tarafından takdir görmesinden dolayı gururluydu. Çaka Bey'in sesiyle onun tarafına yöneldiler. Çaka Bey yeni emrini vermişti. Leventler bir anda direklere tırmanmaya başladılar. Emre ve İnci birbirine baktı. Korcan,

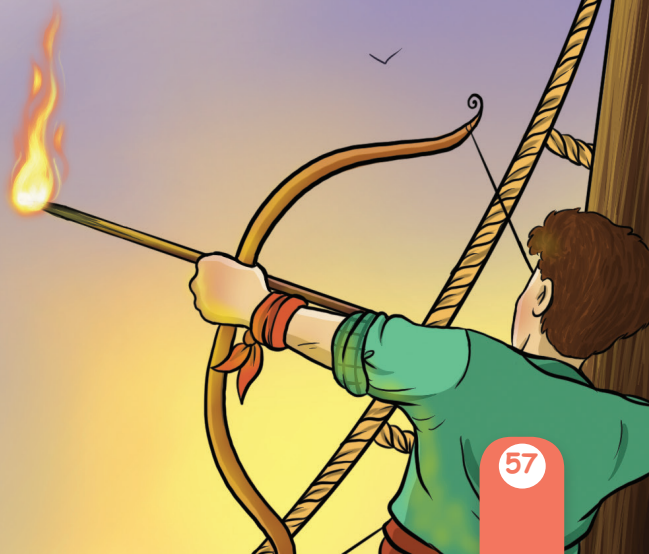
“Sence neler oluyor abi?” diye abisine soruyordu.

Hiç biri leventlerin neden direklere tırmandığını anlayamamışlardı. Yelkenli direkleri bir anda onlarca levent ile dolmuştu. İnci endişeli konuştu.

“Emre acaba gemi zarar gördü, batıyor da bizim mi haberimiz yok. Gemi su alıp battığı için herkes direklere tırmanıyor olmasın.”

Emre bilmem dercesine omuzlarını indirip kaldırdı. Olan biteni anlamak için biraz daha sabretmeye karar verdiler. Gemi bir anda yeniden hızlandı ve tekrar geri manevra yaparak düşman gemilerinin üzerine doğru ilerlemeye başladı. Nihayet her şey anlaşılmıştı.

Direklere tırmanan leventler ellerindeki okların uçlarını ateşle tutuşturdular. Okları tam karşılarındaki savaş gemisinin yelkenlerinin üzerine attılar. Bir anda gökyüzü onlarca ateş topu ile doldu. Karşı geminin yelkenlileri atılan ateşli oklarla tutuşmaya başlamıştı. Karşı gemide bir panik havası hâkimdi. Herkes yelkenlileri söndürmek için uğraşıyordu fakat Çaka Bey'in gemisinden alevli oklar atılmaya devam ettiği için bir türlü bunu başaramıyorlardı.

Üç tahta gemi de bir anda alev topuna dönüştü. Bütün mürettebat, hayatını kurtarmak için çareyi kendini denize atmakta buldu. Şanslı olanlardan bazıları filikalara binebilmişti. Gemiler yanarak denizin dibini boylarken Çaka Bey'in gemisinden zafer naraları yükseliyordu. Kahkahalar, sevinç gösterileri birbirini kovalıyordu. Korcan ve diğerleri şaşkınlıkla bu usta hamleleri izlemiş, Çaka Bey'in taktiğine hayran kalmışlardı. **Tek bir insanın kılına bile zarar gelmeden üç savaş gemisini yok etmeyi başarmıştı.** Denize atlayan insanları bir bir kendi gemisine çıkarıp esir aldı.

Artık hiçbiri ne Çaka Bey'e ne de gemisine zarar veremez, Çaka Bey'in ulaşmak istediği amaca engel olamazlardı. Çaka Bey kazandığı zaferden ötürü kibirli ve gururlu görünmüyordu. Sanki az önceki zaferi kazanma sebebi onun taktikleri değilmiş gibi sakin ve dingindi. Bütün bunlar Korcan, Emre, İnci ve Mercan için büyük dersti.

Çaka Bey denizden çıkarıp esir aldıkları adamlar arasında gezinirken bir anda durdu, birkaç adım geri geldi ve gördükleri karşısında gözleri hayretle açıldı. Hem şaşırmış hem sevinmiş görünüyordu. Bir anda karşısında gördüğü kişi ile konuşmaya başladı. Korcan Çaka Bey’i izliyor ama kiminle konuştuğunu göremiyordu. Çaka Bey’in yüz ifadesinde daha önce tanıdığı bir insanla karşılaşmanın verdiği şaşkınlık ve mutluluk vardı. Çaka Bey’in gördüğü bu kişi ile yabancı lisanda konuşması hepsini hayrete düşürmüştü. Demek Çaka Bey yabancı dil konuşabiliyordu. Emre şaşkınlıkla konuştu.

“Eski devirlerdeki insanların bilgi ve eğitim konusunda eksik olduklarını zannederdim. Fakat görünüşe bakılırsa hem bilgili ve zekiler hem de birkaç dil bilecek kadar donanımlılar.” Bu sözler üzerine Korcan hemen söze girdi.

“Ben Çaka Bey’in ne kadar bilgili olduğunu size söylemiştim abiciğim. Onun hayatını okuduğum için farklı dilleri konuşabildiğini biliyordum. Fakat şu konuştuğu kişi kim acaba çok merak ettim. Gidip bakmama izin verir misin?”

Emre, artık her yer güvenli olduğu için Korcan'ın kamaradan çıkmasına izin verdi. Korcan, Çaka Bey'in yanına gidip geri döndüğünde son derece heyecanlı ve sevinçliydi.

-Abi bu... bu... ANNA KOMNENA!

Emre'ni kafası soru işaretleriyle doluydu. "Anna Komnena mı? O da kim?"

"Anna Komnena Çaka Bey'in hayatı hakkında bilgiler veren kadın yazar abi. Yani aslında İmparatorun kızı.

Çaka Bey'in hayatını öğrenmek için benim okuduğum kitaplar arasında onun yazdığı bölümler de vardı. Burada onu göreceğimi hiç düşünmezdim."

İnci söze girdi.

"Bir kadın mı? Denizde bir savaş gemisinde kadın ha? Öyleyse eskilerin gemide kadın olması uğursuzluktur diye düşündüklerini sanmamız bir hata!"

Anlaşılan İnci erkek kılığında gezmekten sıkılmıştı. Emre onu yanıtladı.

“Haklısın İnci, sanırım yanıldık.”

Kamaradan çıkarak güvertedeki tutukluların yanına ilerlediler. Çaka Bey Lostromo Kazım’a emir veriyordu.

“Bu hanım esir değil, bizim misafirimizdir. Hanımlara nazik ve kibar davranmalı. Onu çöz ve rahatça kalabileceği bir kamara göster.”

Lostromo Kazım hemen denileni yapmak için Anna Komnena’in yanına koştu. Onu çözüp kamaraya yerleştirmek üzere götürürken, Anna Komnena eteklerini elleyle iki yana açarak hafifçe dizlerini kırdı ve Çaka Bey’i selamladı. İnci, kadınlara gösterilen bu hürmeti kıskanmıştı. Keşke erkek kılığına girmeseydim diye düşünürken Çaka Bey’den ikinci emir geldi.

“Esirleri kürek çekmek üzere alt bölüme götürün. Diğer herkes işinin başına. Sizler de savaş sırasında kirlenen gemiyi ve güverteyi yıkayın bakalım.” diyerek Emre, İnci Korcan ve Mercan’a seslendi.

İnci, **“Hayır olamaz!”** diyerek elleriyle yüzünü kapattı. Emre’ye yönelerek. “Emre, haydi ben sıkıldım bu zaman yolculuğundan, sabah akşam gemi yıkıyorum, geri dönelim.”

Emre olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

“Zaman makinesi kullanım şartları 3 der ki; asla bir anda ortadan kaybolma. Bu yüzden geldiğimiz gibi farketirmeden doğal bir biçimde buradan ayrılmalıyız.”

İnci bezgin biçimde kafasını salladı. Gemi yıkamak gerçekten yorucu bir işti. Fakat mecburen işe koyuldular. Emre ve Korcan denizden su çekiyor, İnci ve Mercan da gemiyi yıkıyorlardı. Çabuk bitirmek için hızlı hareket ediyorlardı. İnci dün olduğu gibi bugün de bütün gün gemi yıkamakla uğraşmak istemiyordu. Yerleri hızlı hızlı fırçalıyor suları çekmek için var gücüyle asılıyordu. Tam o anda geminin dış yüzeyine çarpan sert bir dalga geminin beşik gibi sallanmasına neden oldu. Dengesini kaybeden İnci yerler de ıslak olunca kaydı ve tutunacak bir yer bulamadan yere düştü. O düşünce başındaki şapka çıktı ve

saçları açıldı. Kadın olduğu ortaya çıkmıştı. Mürettebat, İnci'ye gülmek üzereydiler ki kadın olduğunu görünce şaşkınlıkla bakakaldılar. Lostromo Kazım hayretle:

“Sen kadın mıydın? E peki ne diye erkek kılığına girdin? Sana ağır iş verelim diye mi?” diye sordu.

İnci kendini mahcup hissediyordu. Herkesi kandırmış olmaktan dolayı suçlanmıştı. Omuz silkti cevap veremedi. Onun yerine Emre konuştu.

“Biz sizin kadınları gemiye almadığınızı sanıyorduk o yüzden arkadaşım erkek kılığına girdi.” dedi.

Lostromo Kazım bir kez daha hayrete düşmüştü.

“Niye kadınları gemiye almayalım? Sizi erkek diye gemiye alacağız da onu kadın diye denizde mi bırakacaktık. Ne saçma. Kadınlar insan değil mi?”

“Ama gemilerinizde hiç kadın olmuyor ki” diyerek kendini savunmaya çalıştı İnci. Lostromo Kazım İnci’ye hak verdi.

“Evet, açıkçası kadınlar bizimle birlikte gemide vakit geçirmekten ve deniz üzerinde yaşamaktan pek hoşlanmıyor. Şimdiye kadar ben sizinle gemide çalışacağım, tayfa olacağım diyen tek bir kadın çıkmadı.”

Onlar konuşurken Çaka Bey yanlarına yaklaşmıştı. **“Ooo demek erkek kılığına girmekten vazgeçtiniz ha?”** dedi İnci’ye hitaben.

İnci, Mercan’ın şapkasını da çıkarırken yalnızca başını salladı. Çaka Bey bir kahkaha attı. “Ben bunu sizi daha ilk gördüğümde anlamıştım ama ne zamana kadar erkek kılığında gezmeye ve bu ağır işleri yapmaya dayanabileceğinizi merak ediyordum. Şimdi o işi bırakın ve dilediğinizce vakit geçirin. Yine de dilerseniz istediğiniz işi yapabilirsiniz tabi buna güverte yıkamak da dâhil.”

“İnci hararetle başını iki yana salladı. Hayır, hayır! Güverte yıkamak falan istemiyorum. Ama gerekirse başka şekilde size yardımcı olmak isterim. Şimdi müsaade ederseniz Anna Komnena ile görüşebilir miyim?”

“Elbette” diyen Çaka Bey İnci’nin yolunu açarak kenara çekildi. Korcan da hevesle İnci’nin peşinden gitti.

Emre başından beri aklına takılan soruyu nihayet sorma fırsatı bulmuştu.

“Çaka Bey’im, gemimiz hangi limana yol alıyor?”

Çaka Bey keskin bakışlarını Emre’ye çevirdi. Konuşurken gözlerinde büyük bir ışık parlıyordu. **“Sakız Adasını fethetmeye!”** diye gürledi. “Zaten bu yüzden savaş gemilerini yok ettik.

Bizim için gelmedilerse muhtemelen Sakız Adası’nı savunmak için giden bu gemileri yolda halletmemiz çok iyi oldu.”

Duydukları karşısında Emre’nin gözleri büyüdü. Et-kilenmiş, heyecanlanmıştı. Demek Sakız Adası’nı fethetmeye gidiyorlardı.

“Sadece tek bir gemiyle mi?” diye sordu tereddütle.

Çaka Bey gülümsedi. “Gerekirse tek bir gemi onlarca geminin hakkından gelebilir. Ama hayır elbette tek bir gemi ile değil. Bize katılacak diğer gemiler bir günlük mesafe kadar arkamızda. Biz önden gidip keşif yapacağız ve planımızı ona göre ayarlayacağız. Böylece daha donanımlı ve organize bir akın gerçekleştirmiş olacağız.”

Emre'nin yüzüne uzun uzun baktıktan sonra onu çalışma odasına davet etti. “Sen zeki birine benziyorsun delikanlı. Gel sana Sakız adasını nasıl fethedeceğimizi ayrıntılarıyla anlatayım.”

Emre ve Mercan kaptan köşküne doğru ilerlerken Emre Mercan'ın omuzuna şaka yollu vurarak sessizce fısıldadı. **“Demek kaderde Sakız Adası'nı fethetmek de varmış.”** Mercan bu sözler üzerine gülümsedi.

Çaka Bey'in çalışma odası etkileyiciydi. Her yerde yerli ve yabancı kitaplar, haritalar, denizcilikle ilgili materyaller göze çarpıyordu. Masanın üzerinde bir yanda mürekkep, hokka ve kâğıtlar bir yanda haritalar ve açık duran kitaplar yer alıyordu.

Emre, haritaları dikkatle incelediğinde bütün Ege sahili ve İstanbul'u da içeren ayrıntılı çalışmalar olduğunu fark etti. Çaka Bey, Emre'nin haritaları incelediğini görünce anlatmaya başladı.

“İzmir’i fethettiğim gibi bütün Ege sahilini aldıktan sonra Çanakkale, Edremit ve nihayet İstanbul’u fethedeceğim.”

Emre bu gözü pek denizcinin ne denli büyük başarılarına imza atacağını çok iyi biliyordu. “Fetihlerinizden zaferle döneceğinize eminim kaptanım. Buna bütün kalbimle inanıyorum.” dedi.

Çaka Bey cesaret veren sesiyle konuştu:

“İnanmak başarmanın yarısıdır evlat! İnanıyoruz, başaracağız. Yarın Sakız sahillerinde oluruz. İlk iş keşfe çıkacağız. Haydi, gel de ada haritasına ve adayı çepeçevre sararak nasıl fethedeceğimizi gösteren şu planlara bir bak. Yarın sabah ada sahiline vardığımızda arkamızdan gelen kırk gemi için en güvenli çıkarma noktasını bulmalıyız. Kimselere görünmeden çıkarmayı tamamlamamız gerekiyor.”

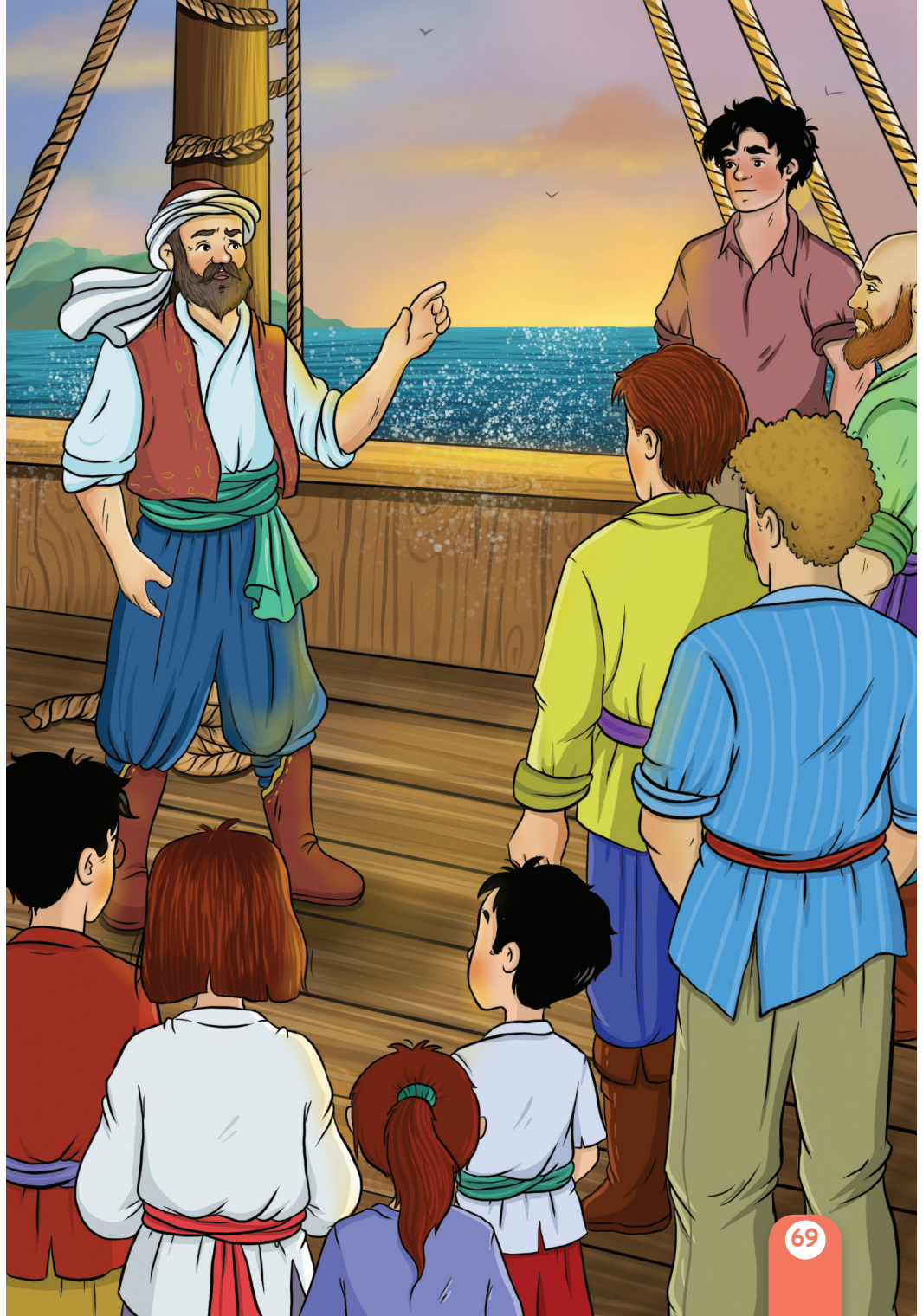
Emre, aka Bey'in kafasındaki dâhice planı anlamıştı. Bütün adamlarını gizlice karaya çıkartıp ani bir baskınla adayı kuşatma altına almak, hem karadan hem de denizden bastırmak istiyordu. “aka Bey'in başarılı olmasına şaşmamalı.” diye kendi kendine mırıldandı.

Emre ve Mercan kamaraya döndüğünde İnci ve Korcan da oradaydı. Emre planını açıkladı:

“Zamanda yolculuk deneyimi bir harikaydı. Çaka Bey'i tanımak, onun cesaretini, tecrübesini ve bilgeliğini görebilmek muhteşem bir ayrıcalık oldu. Ama eve dönüş vaktini de iyi belirlememiz gerekiyor. Çaka Bey'in söylediğine göre yarın Sakız Adası sahillerine ulaşacağız ve adayı keşfe çıkacağız. İşte bu sırada, adaya ayak bastıktan sonra, aka Bey ve mürettebatından ayrılıp kimse fark etmeden kendi zamanımıza geri ışınlanacağız.” Bütün ekip bu planı onayladı.

Ertesi sabah **“Ada görüdü, Ada görüdüüüüüü...”** sesiyle uyandılar.

Anlaşılan Sakız Adası'na ulaşmışlardı. Herkes güvertede toplanmıştı. Çaka Bey leventlerine hitaben konuşuyor, herkese görev dağılımı yapıyordu.

Gemideki yetmiş levendinden yirmisi ile birlikte filikalara binecek ve Sakız Adası sahiline çıkacaklardı. Kalanlar etrafı gözetleyecek ve aksi bir durum olursa özel işaretleri olan boru sesi ile haber vereceklerdi. Boruyu üç kere öttürürlerse bir sorun var demekti.

Emre, Korcan, İnci ve Mercan da Çaka Bey'in leventleri ile birlikte filikalara binerek denize açıldılar. Sakız Adası sahillerine indiklerinde Çaka Bey ve adamları dört bir yana dağıldı. Korcan ve diğerleri ise zaman makinesini geri çağırarak bu etkileyici serüveni noktaladılar.

Herkesin sağ salim geri döndüğünü gören ekiptekiler büyük bir coşkuyla yerlerinden fırlayıp gelenleri karşıladı. Proje **nihayete ermişti. Zaman makinesi kullanıma hazır.** Bundan böyle onlarca kere zaman yolculuğuna çıkabilir, yepyeni keşiflere imza atabilirlerdi. Bu, resmen çağın buluşuydu.

Nihayete ermek: Sona varmak, sonuçlanmak, bitmek.

ETKİNLİKLER

Aşağıda Resfebe ile yazılan kelimeleri bakalım okuyabilecek misiniz?

+ a :

Mahar +

:

+ den +

+

+ mak :

.....

Nih

+

+ e +

+ mek :

.....

+

+ dan +

+ mek :

.....

ŞİFRELEME

Aşağıdaki kelime gruplarında her harf, bir sayıya denk gelecek şekilde şifrelenmiştir. Siz dikkatli dedektifler şifreyi çözüp hangi sayı grubunun, hangi harf grubuna ait olduğunu bulabilir misiniz?

AKIL

ALIK

IKAL

LAKI

4123

1234

1432

3214

Şifreleme çözümü için örnek:

AKS \Rightarrow 132

SAK \Rightarrow 123

ASK \Rightarrow 312

Aynı harfler aynı sayıyı gösterdiğine göre, renklere baktığımızda A harfinin 1 sayısını gösterdiğini anlayabilirsiniz. K harfi de 2 sayısını gösteriyor. Bu durumda S harfi de 3 sayısını gösterir. Öyleyse harflerin yerine sayıları koyduğunuzda SAK harf grubunun 312 sayı grubuna ait olduğunu hemen anlayabilirsiniz. Bu örneğe göre üstteki bulmacayı çözebilirsiniz.